

Soudců 20,12-35
Poklidný příběh z Bible

1. čtení: Gn 1,26-2,3 ...Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré...

kázání: Jeremjáš 29:11 Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti.

Příběh: Soudců 20,12-35 ...

Bratři a sestry

přiznám se, že jsem Vám dnes chtěl udělat radost. Přečíst z Bible něco pěkného pro potěchu, pro dobrý pocit. Uvědomil jsem si totiž, že nějak příliš často mluvím o víře a to hlavně o nesnázích víry a o nesnázích života. Ale Bible, to jsou především příběhy. A tak jsem hledal příběh pro dnešní neděli. Nějaké takové lehčí, odpočinkové čtení. Něco o lásce, odpočinku, klidu a míru.

Bezproblémový příběh. A ... nenašel jsem ho. A mám strach, že v Bibli takový příběh není. Pardon, Bible asi není knihou o bezproblémových životech. No, vlastně já asi taky neznám člověka s bezproblémovým životem. Ne, že by tam nebyly krásné příběhy, které nakonec dopadnou dobře. Většina z nich. Každý dobrý příběh přece nakonec skončí dobře. Ale vždycky tam je nějaký problém, průšvih, neštěstí. A tomu jsem se chtěl nějak vyhnout. Asi to nejde. Jakobychom to dobré dokázali najít, odhalit a taky činit až tváří v tvář tomu zlému, smutnému.

A tak jsem našel tenhle příběh.

Čtení příběhu Soudců 20,12-35

To je, co? Rozuměli jste tomu? Trošku ten příběh uvedu. Proč se to stalo? Lidé z města Gibeá, jsou to Izraelci, konkrétně z kmene Benjamín, učiní strašnou věc. Píše se o tom před tímto příběhem. Tak strašnou, že celý Izrael povstane, aby Gibeá potrestal. 400 tis. Izraelských mužů s mečem nastoupí proti městu. Ale všichni izraelci z kmene Benjamín se do toho města stáhnou. Nechou řešit problém, hřích svých bratrů. Chtějí je naopak chránit. A tak dojde k bratrovražedné válce. Izraelci proti Izraelcům. Celý Izrael proti kmenu Benjamín. Výsledek? Izraelci: 40 030 padlých. Benjamín: 25 100 padlých. Kmen téměř vyvražděn. Přežilo 600 benjamínských mužů.

Co my s tím? Máme, bratři a sestry, v Bibli zapsán tento příběh. A je důležitou součástí naší víry čtení příběhů z Bible, vyprávění těch příběhů, hledání víry a naděje, moudrosti v těchto příbězích. Ano, hledání Božího hlasu ve čtení Biblických příběhů. Tak co s tímhle?

První, co mě napadlo, je hledat v tom mravní ponaučení. Jako se to příliš často děje v nedělní pro děti. A když to není příliš často, myslím, že je to dobře. Být i mravně formován dobrými příběhy. David a zlý veliký Goliáš, Jozue a zlé město Jericho, Izraelci a Pelištejci, Ježíš a zákoníci. Najdi v příběhu toho dobrého a pouč se, zkoušej být jako on, jako on důvěřovat Pánu Bohu, překonat strach, být ten dobrý. Tak co mravní ponaučení z tohoto příběhu? Tady asi mají být těmi hodnými Izraelci, kteří se snaží potrestat a vymítit hřích ze svého středu. Dokonce se jdou zeptat Pána Boha, jak to mají udělat. A když se jim to nepovede, zkusí to znovu. A znovu se jim to nepovede a znovu se ptají Pána Boha. A po třetí to zkusí a vyhraju. Tady určitou paralelu vidím. Izraelci chtějí spravedlnost. Dokonce jdou za ni bojovat. Taky toužím po spravedlnosti. A občas také zkouším za ni bojovat. Proč se to nepovedlo napoprvé? Izraelci se ptají Pána Boha. Poprvé. Ale ne na to, zda mají bojovat ale rovnou jak. Kdo má jít v čele armády? Bůh řekne, že kmen Juda. A tak jdou a prohrají. V těch mých maličkých zápasech o spravedlnost mám taky často jasno a hledám jen způsob, jak bojovat, jak spravedlnost prosadit. Izraelci prohrají. Ale nevzdávají se. I přes šilené ztráty jdou do toho znovu. To je mravní ponaučení. Při svých bojích o spravedlnost se nevzdávej, ani když prohraješ. Tak to zkouší podruhé. Poprvé možná byli moc hrrr, moc unáhlení, Pána Boha se ptali

akorát na to: Jak? Ne zda: Ano nebo Ne. Podruhé už se ptají: Máme proti nim bojovat? A Bůh odpoví: Ano. A tak jdou a znovu prohrají. Může člověk prohrát, i když se snaží o dobrou věc a Pán Bůh stojí za ním? No ano. Dokonce velmi často. Příběh Ježíše Krista je nejlepším příkladem. Ale Izraelci povstanou znovu. Potřetí se jdou zeptat Pána Boha. A až potřetí vezme Bůh ten boj za svůj a řekne: Vydám ti je do rukou. To je v Bibli důležitá Boží věta. Jakmile o někom Bůh řekne, že je vydá do rukou, boj je už rozhodnut. A Izraelci jdou potřetí, potřetí to zkouší. A zvítězí. A ještě zajímavější je, že i když Bůh říká: Vydám ti je do rukou, tedy boj je už rozhodnut, Izralci se z předchozích neúspěchů poučí a nastraží Benjamínovcům léčku. (rozdělí své síly, část odláká Ben. bojovníky od města a část to město dobude. Pak společně ben. obklíčí a porazí.) I když dopředu můžou vědět, že vyhrají, neznamena to, že se nemusí snažit. Že to nebude boj. Když potřetí táhli, mohl se jedn z Izraelských vojáků zeptat: Proč ten Bůh něco nedělá? A jiný mu mohl odpovědět: Ale dělá. Proč myslíš, že jsme tady? Ano, Izraelci potřetí vyhrají díky tomu, že promyslí taktiku. A přece ve víře můžou říci: To Hospodin porazil Benjamína před Izraelem.

Tak tohle může být ponaučení z tohoto příběhu. Myslím, že dobré. Mně osobně dává smysl. Stojím si za ním. A věřím, že jsou lidé, kterým tohle stačí. Věřím, že je to dobře. Pokud nechcete další problémy, prosím, teď přestaňte poslouchat a třeba se modlete nebo si můžete dopředu číst text písně, kterou budeme zpívat. ... Vy ostatní, prosím.

Tohle není tak jednoduchý příběh. To, co by nás mělo zarazit je, že tady jde o bratrovražednou válku. Izraelec zabíjí Izraelce. Bratr bratra, soused souseda. To není nikdy dobře. Vzpomeňte na Jugoslávii, na Rwandu a Burundi. Navíc, v našem příběhu nejsou hodní a zlí. Příběh je zapsán v knize Soudců. V asi nejtemnější knize Bible. Popisuje zběsilou a temnou historii Izraele. V této divné době divných hrdinů se děje i tento divný příběh. Izraelci v něm nejsou ti hodní. I když zrovna jsou víc v právu. Příběhy z knihy Soudců většinou nejsou dobrými příběhy pro děti. Jsou tam jen špatní hrdinové proti ještě horším nepřítelům. Není komu fandit. Je to temná historie. Pokud by chtěl někdo v Bibli hledat argumenty proti Izraeli, proti věřícím, proti církvi, ano, proti křesťanům, protože i my si tuhle historii neseme ve své svaté knize, v knize Soudců takové argumenty najde velice snadno. A tohle mi na tom příběhu a na celé té knize přijde cenné. Že si tuhle historii neseme. Není to tak, že by někdo musel hledat v tajných záznamech a pak světu odhalil, co že jsme zač. My tyhle záznamy světu nabízíme. Tady jsou. I tohle je naše minulost. I tohle máme za sebou. Pozor, i tohle máme pořád někde v sobě. A je moc dobré alespoň někdy o tom číst, vědět o tom, pracovat s tím. Být si vědomi, že v naší křesťansko-židovské minulosti i v našem nitru jsou temné stránky a temné síly, se kterými není radno si zahrávat, které není radno probouzet. Ty příběhy v knize soudců nejsou proto, abychom je napodobovali. Jsou tam proto, aby se už nikdy nemusely opakovat. Tak jako ty temné a smutné příběhy, které jsme už zažili my sami. Věřím, že se tak stalo proto, aby se to už dít nemuselo. To je trochu jiné poučení z dnešního příběhu. Ten příběh není dobrý, protože v něm nejsou dobří hrdinové a ani nekončí dobře. Končí vyvražděním téměř celého kmene. Genocidou. A kolikrát se už tento příběh i to jakoby zakleté zakřivení celé knihy Soudců opakovalo. Máme se co učit.

Co říci na závěr? Naděje? Knihou Soudců ten veliký příběh o Božím bytí s námi lidmi nekončí. Špatné příběhy byli, jsou ... ale nemusí být. Zato ty dobré, ty byly, jsou a budou až do konce věků. A po tom největším z nich, po příběhu Ježíše z Nazaretu, se už nemusíme bát, že by to snad nakonec špatně dopadlo. Hospodin sám sebe vydal do našich rukou. A zvítězil. I my smíme. amen